

Ach, to léto!

Trpaslíci se vraceli domů po celodenní dřině v diamantových dolech. Každý nesl v jedné ruce krumpáč a v druhé kyblík.

Jak tak pochodovali lesem, hřálo je do zad letní sluníčko a v korunách stromů radostně zpívali ptáci. „Léto je to nejkrásnější období v roce!“ zvolal nadšeně Štístko.

„To myslíš vážně?“ zabručel Rejpal. „Co je na něm tak úžasného?“

„No... ve dne je déle světlo,“ odvětil Štístko.

„A taky mnohem větší vedro,“ opáčil Rejpal.

„Já mám léto rád,“ prohlásil Prófa. „Je to ohromně zdravé roční období.“

„Zdravé?“ zůstal na něj nechápavě zírat Rejpal. „Tohle horko že je zdravé?“

„Všude roste tolik čerstvého ovoce a zeleniny!“ zvolal Prófa.

„Jako například?“ zeptal se Rejpal.

„Jako například broskve,“ vložil se do toho ospale Dřimal. „Nejraději je mám se smetanou.“

„A podívej se na ty ohromné melouny,“ rozplýval se Prófa. „Jsou skoro větší než hlava našeho Šmudly!“

Šmudla se zasmál a přikývl.

Rejpal na něj vrhl otrávený pohled a prohlásil: „Takže Šmudla má hlavu jako meloun.“

„Nebud' takový bručoun,“ snažil se ho rozveselit Prófa.

„Jo! Přestaň se mračit! Léto je bezva,“ usmál se spokojeně Štístko.

„Říkám, že je hrozné vedro,“ trval na svém Rejpal. „A navíc, když všechno kvete, Kejchal kýchá ještě víc než obvykle!“

„Ano,“ přisvědčil Kejchal. „Nezlobte se, ale – hepčík! – myslím, že má Rejpal pravdu.“

„Ne, nemá,“ nedal se Štístko, „léto je nejhezčí, a basta.“

„Je příliš horko, to mi nevymluvíš,“ mlel si dál svou Rejpal.

Mezitím dorazili k nízké lávce přes potok.

„Víš co? Když je ti takové vedro, Rejpale, mám pro tebe speciální osvěžení,“ pravil Prófa a zastavil se uprostřed mostu.

„Jaké?“ štěkl Rejpal. „Povídej!“

Prófa zatím mlčky pobídl ostatní, aby Rejpala obstoupili, a nenápadně se naklonil přes okraj lávky a nabral do svého kyblíku ledovou vodu.

„Tak co bude?“ zavrčel Rejpal. „Kde je to tvoje speciální osvěžení?“

„Tady!“ zvolal Prófa a vychrstl kýbl s vodou Rejpalovi na hlavu. Plesk!

„Tohle by tě mělo zchladit,“ poznamenal jízlivě Štístko.

Rejpal se nezmohl na jediné slovo, jen překvapeně zíral na své promočené oblečení. Jedno však musel uznat, ta ledová sprcha ho skutečně osvěžila!

Byla jednou jedna květina...

 Celý tenhle příběh by mohl začít slovy: „Byla jednou jedna...“ Ale začal květinou se zlatými okvětními plátky. Tehdy se ten začarovaný květ ještě krásně lesknul v trávě! Vyrostl z kapky slunečního svitu, který jednou dopadl na zem. Byl věčný a měl léčivou moc.

Jednoho dne si té zlaté květiny všimla na procházce stará žena jménem Gothel. Sklonila se, aby ji utrhla, ale když se jí dotknula – proměnila se v mladou dívku!

„Zlatá květino,“ řekla rozrušeně, „jsi navždycky moje!“ A tak, díky kouzlu slunečního květu, zůstávala Gothel stále mladá a krásná. Tak moc se bála, že o cenný poklad přijde, že si ho sobecky nechávala jen pro sebe. Nikdo v celém království kromě ní nevěděl, kde roste, ale všichni o něm slyšeli.

Když den před narozením dítěte královna těžce ochořela, zoufalý král začal hledat způsob, jak ji uzdravit. Tehdy si obyvatelé vzpomněli na květinu z legend. Král poslal svoje lidi, aby pročesali zemi a zlatý květ našli. Povedlo se jim to, utrhli ho a donesli do zámku.

Gothel šlela vzteky – zestárla totiž. Zatímco královna se – díky odvaru připravenému z kouzelné květiny – uzdravila a porodila krásnou zelenookou dceru s vlasy zlatými stejně jako ten kouzelný květ. Pojmenovala ji Locika.

Jakmile se Gothel o novině doslechla, vkradla se v noci do zámku. Dotkla se vlasů nemluvněte... a zase omládla! Dovtípila se, že kouzelná moc květu přešla do vlasů dívenky, a tak jí ustříhla jeden pramen. Ale ten okamžitě ztratil svůj lesk a spolu s ním celou svoji čarovnou moc. Gothel neměla na vybranou: toužila si pro sebe uchovat kouzelnou sílu vlasů, a tak popadla dívenku a zanesla ji nejdál, jak mohla, do hlubokého lesa. Tam ji zamkla do vysoké věže stojící v opuštěném údolí.

Tady dívku vychovávala jako svoji vlastní dceru.

Král a královna, kteří tím přišli o milovanou Lociku, ztratili radost ze života. Co teď bude? Zvítězí jednou jejich láska k dítěti a osud jim ztracené děťátko vrátí?

Opice se opičí

„Pojď sem, Abu!“ volal Aladin přes celé rušné agrabahské tržiště. Abu seděl na vrcholku vozíku, ve kterém měl prodavač ovoce naskládané zboží, a sotva Aladina slyšel. Byl totiž zaujatý pozorováním opice, která na něj jukala zpoza vozíku. Abu seskočil na zem a rozběhl se, aby se s ní pozdravil.

Opice však utekla a schovala se pod vozík za kolo. Z nového úkrytu opět pokukovala na Abua.

Abu se rozhlédl a přemýšlel, čím by opici vylákal ven. Prodavač ovoce nedával pozor, protože byl zabraný do rozhovoru se zákazníkem. Abu vyskočil na vozík a sebral z něho jablko. Položil si ho na hlavu a balancoval s ním, aby mu nespadlo. Nakonec oběhl vozík a nakoukl pod něj, aby vylákal opici. Jenže ta tam už nebyla.

Abu slyšel, jak za ním cosi brebentí. Otočil se a zjistil, že opice stojí na opačném konci vozíku a na hlavě balancuje s jablkem stejně jako Abu předtím.

Abu se dal do smíchu a sebral z vozíku hrušku a pomeranč. Začal s nimi žonglovat a doufal, že tím opici pobaví.

Ale ta druhá opice se netvářila, že se baví. Naopak se tvářila otráveně! Domnívala se, že se Abu předvádí.

Aby se nenechala zahanbit, sebrala také hrušku a pomeranč a začala s nimi žonglovat stejně jako Abu.

Abu odložil ovoce. Chytil se zábradlí kolem vozíku a udělal stoj na hlavě.

Druhá opice to po něm zopakovala.

Abu se chytil rukojeti vozíku, udělal kotrmelec a pak se zavěsil za ocas a houpal se.

Druhá opice udělala to samé.

Abu se dal do smíchu. Považoval to za zábavnou hru. Teď by však rád přišel na nějaký kaskadérský kousek, který by

opice nedokázala napodobit. Rozhlédl se. A uviděl, jak se blíží Aladin.

Dostal nápad. Seskočil z vozíku a rozběhl se k Aladinovi. Vyšplhal se po něm až nahoru a usadil se mu na hlavě.

Druhá opice zůstala stát v úžasu. Netušila, že Aladin je Abuův přítel. Jak by dokázala napodobit tenhle kousek? Rozhlédla se.

Nejblíže po ruce stál prodavač ovoce. Opice zapoměla na veškerou opatrnost a rozběhla se k němu – začala šplhat, ale sotva se dostala na úroveň ramen, prodavač ji jednou ranou srazil k zemi.

Opice zmizela a schovala se pod vozík. Dala si ruce přes sebe, špulila uraženě rty a kradmo sledovala, jak se Abu nese a mává jí na rozloučenou z vrcholku Aladinovy hlavy.

